

дълга страшна дреха, съ маска на лице, съ мѣденъ калпакъ, съ ножове, пищови и пушка въ ржце. Това бѣ дѣдо Петъръ. Пжтникътъ се разтрепера, падна на колѣне и промълви:

— Убий ме! Дойдохъ да умра!

— Стани, старче, продума чудовището. У насъ нѣма смъртъ, а утеха. Ако си нещастникъ, кажи си злочестинитѣ, ние ще те утешимъ и ще ти помогнемъ.

— Не, рече отчаяно старецътъ. Злочестината ми е много голѣма. Утеха нѣма. Искамъ да умра.

— Е, кажи си нещастieto де, гнѣвно каза чудовището.

— Турцитѣ изгориха най-малкото ми дете. Двата ми синове сж въ ржцетѣ на разбойници. Искать живи да ги горятъ, ако не имъ занеса въ гората 50,000 гроша откупъ. Пъкъ азъ не можахъ да събера нито пара.

И старецътъ почна силно да плаче, сълзи задавиха гласътъ му, той падна въ ржцетѣ на Влада. Чудовището брѣкна въ единъ сандѣкъ, извади нѣкакви билки, сложи ги подъ носа на припадналия и нещастникътъ пакъ се свѣсти.

— Пакъ ли животъ... не ща, не ща... ридаеше той.

— Отде си старче, запита чудовището съ безпокойство.

— Сега живѣя въ Преславъ, а преди 23 години живѣхъ въ Шуменъ съ братята си Ивана и Петра...

Дѣдо Петъръ и Влаго заплакаха съ сълзи.

— Какъ се казвашъ, запита преоблечения дѣдо Петъръ съ присторенъ гласъ.